

Retten i Lyngby



Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 13. december 2013 i sag nr. BS 1 53-

844/2013: [Indklagede]

[Adresse]

mod

Advokatnævnet

Kronprinsessegade 28

1306 København K

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen, der er indbragt for retten den 14. maj 2013, vedrører prøvelse af en kendelse fra Advokatnævnet om god advokatskik i forbindelse med inkassovirksomhed.

Sagsøger [indklagede] har ned lagt påstand om, at Advokatnævnets kendelse af 17. april 2013 i sag 2011-10300 ophæves. Subsidiært formildes.

Sagsøgte Advokatnævnet har ned lagt påstand om stadfæstelse af Advokatnævnets kendelse.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

Advokatnævnet afsagde den 17. april 2013 en kendelse, hvoraf det blandt andet fremgår:

"Sagens tema:

[Klager] har klaget over, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik i forbindelse med behandling af en inkassosag.

.....

Sagsfremstilling:

Baggrunden for sagen er en tvist mellem [klager] og [bilfirmaet] vedrørende betaling for reparation af [klagers] bil, idet [klager] mente at have et modkrav mod [bilfirmaet].

Det fremgår, at [bilfirmaet] i brev af 27. juli 2009 med henvisning til et møde den 22. juli 2009 tilbød at slette to fakturaer, således at kravet mod [klager] blev reduceret med i alt 9.916,55 kr. inkl. moms. Tilbuddet forudsatte, at [klager] inden 14 dage betalte det resterende beløb på 22.635.46 kr.

Den 23. november 2009 fremsendte [bilfirmaet] rykker 1 med et krav på 32.840,75 kr. der skulle betales inden 5 dage.

I e-mail af 25. november 2009 gjorde [klager] indsigelser mod kravet. Han henviste i den forbindelse til, at det på mødet den 22. jul i 2009 var blevet aftalt, at [bilfirmaet] skulle kreditere de to fakturaer, og at det ikke var aftalt, at krediteringen skulle være afhængig af, at det resterende beløb blev betalt.

I brev af 30. november 2009 til [klager] fastholdt [bilfirmaet] kravet og oplyste, at man imødeså indbetaling af det skyldige beløb, idet man ellers ville overdrage sagen til inkasso.

I rykker 2 af 21. december 2009 opkrævede [bilfirmaet] 33.136,80 kr.

[Bilfirmaet] overdrog herefter sagen til [indklagede] med henblik på inkasso. [Indklagede] skrev den 17. maj 2010 til [klager] vedrørende sagen og opkrævede 47.482,84 kr. Det fremgik, at der var tale om fordringer på henholdsvis 24.724,76 kr., 7.347,70 kr., 285 kr. og 194,38 kr., i alt 32.551,84 kr. Hertil var tillagt renter på i alt 12.581 kr., rykkergebyr på 300 kr., inkassogebyr på 100 kr. og inkassoomkostninger på 1.950 kr.

Brevet, der blev sendt den 17. maj 2010, var dateret den 3. marts 2010. [Indklagede] har beklaget den fejlagtige datering, og han har forklaret, at fejlen skyldtes, at han havde fået overdraget sagen den 3. marts 2010, og at datoen ikke efterfølgende var blevet ændret.

Af brevet fremgik bl.a. følgende:

"Det oplyses, at De har indsigelser mod kravet, idet det er Deres opfattelse, at min klient skal udbedre nogle rustskader uden beregning. Jeg henviser i det hele til min klients skrivelse af 27. juli 2009, vedlagt, hvor kravet afvises. Det er umiddelbart min opfattelse at sagen ikke løser sig uden rettens mellemkost, hvorfor jeg i nærmeste fremtid vil tage initiativ til at udarbejde stævning i sagen. Jeg er bekendt med, at De er/har været advokat, hvorfor De naturligvis er bekendt med fordele og ulemper herved.

Skulle De alligevel ønske at betale uden retssag, bedes indbetaling stor 47.482,84 kr. foretaget hertil senest 10 dage fra i dag."

Brevet var vedlagt kopi af brevet af 27. juli 2009 fra [bilfirmaet] til [klager].

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

[Klager] har klaget over, at [indklagede] har behandlet sagen i strid med reglerne om inkasso, og at der er opkrævet renter i strid med renteloven.

Advokatnævnet har fulgt den praksis, at en advokat, der er fast inkassoforbindelse for en klient, normalt er beføjet til at gå ud fra, at fordringer, der overgives til inkasso, er ubestridte, medmindre klienten udtrykkeligt har oplyst, at skyldneren har indsigelser mod kravet. Hvis advokaten har indrettet samarbejdet med sin klient fornuftigt, kræves det således ikke, at advokaten i hvert enkelt tilfælde foretager en konkret undersøgelse af spørgsmålet om indsigelser.

Denne sag vedrører ikke spørgsmålet om undersøgelsespligt i relation til indsigelser, idet det er ubestridt, at [klager] havde gjort indsigelser, hvilket [indklagede] også forholdt sig til i brevet afsendt den 17. maj 2010.

Advokatnævnet finder, at den lempede undersøgelsespligt for advokater, der er fast inkassoforbindelse for en klient, ikke kan udstrækkes til generelt at gælde ved faste aftaler mellem en kreditor og en inkassoadvokat, således at det kan aftales, at advokaten i videre omfang kan forlade sig på, at kreditor har ageret på en bestemt måde i relation til rykkerprocedure mv. og dermed har opfyldt specifikke krav i forhold til inkassolovgivningen.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] ikke har godtgjort, at han forud for, at [klager] blev pålagt tre rykkergebyrer af 100 kr., havde påset, at der var udstedt tre rykkere, og at der i relation til disse rykkere var grundlag for at opkræve rykkergebyrer, jf. renteloven s § 9 b, stk. 2 og 3, og bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling § 2, stk. 1. Det oplyste om samarbejdsaftalen kan ikke ændre herpå.

Advokatnævnet finder endvidere, at [indklagede] ikke har godtgjort, at han forud for opkrævningen af inkassoomkostninger på 1.950 kr. havde påset, at betingelserne for at pålægge inkassoomkostninger var opfyldt, herunder at der var sendt en rykkerskrivelse til [klager], hvoraf det fremgik, at manglende betaling inden en frist på mindst 10 dage fra afsendelsen af rykkerskrivelsen ville kunne medføre, at der blev pålagt yderligere inddrivelsesomkostninger, jf. rentelovens § 9 a, stk. 1, og bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling § 3. Det bemærkes i den forbindelse, at en sådan skrivelse ikke er forelagt Advokatnævnet i forbindelse med klagesagen.

For så vidt angår opkrævning af renter har Advokatnævnet forstået [indklagedes] oplysninger om aftalen med [bilfirmaet] sådan, at rentesatsen på 1,8 % gælder, hvis det er aftalt med kunden, og at der med alle erhvervskunder er indgået en sådan aftale.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] ved uden videre at have ageret efter denne aftale mellem ham og kreditor og pålagt renter på 1,8 % månedligt har handlet i strid med god advokatskik. Der lægges i den forbindelse vægt på, at det ikke fra [bilfirmaets] side er godtgjort, at [klager] havde indgået aftale med [bilfirmaet] om at fravige rentelovens § 5, stk. 1.

Ved således at have opkræver rykkergebyr og inkassoomkostninger uden at have påset, at betingelserne herfor var opfyldt, og ved at have opkrævet renter på 1,8 % månedligt uden at have påset, at der forelå dokumentation for en aftale mellem debitor og kreditor om denne rentesats, finder Advokatnævnet, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

[Indklagede] er tidligere ved Advokatnævnets kendelse af 16. februar 2012 pålagt en til lægsbøde på 10.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik. Ved Retten i Lyngbys dom af 12. oktober 2012 blev bøden nedsat til 5.000 kr.

[Indklagede] er desuden ved Advokatnævnets kendelse af 18. december 2012 pålagt en tillægsbøde på 10.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik.

Da forholdet i nærværende sag er begået forud for ovennævnte afgørelser, og da en samtidig påkendelse skønnes at ville have medført en forhøjelse af sanktionen, udmåles en tillægssanktion, jf. princippet i straffelovens § 89. Advokatnævnet pålægger derfor i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en tillægsbøde på 10.000 kr.

....."

Der er under hovedforhandlingen alene afgivet forklaring af sagsøgeren.

Sagsøger har forklaret, at han siden 2003 som selvstændig har drevet et advokatkontor i [by], og at han forud herfor siden 1995 har været ansat i samme firma med mindre afbrydelser. Advokatkontoret beskæftiger sig for den overvejede del med inkassovirksomhed for erhvervsdrivende. [X] har drevet virksomheden siden 1969. [Bilfirmaet] har været klient siden januar 1995 og måske også længere tilbage. Et klientforhold af en størrelse på mellem 75-100 sager pr. år afhængig af tiderne ugunst. Der er løbende kontakt mellem [bilfirmaet] og advokatkontoret. De holder en årlig seance, hvor man drøfter de relevante spørgsmål, f.eks. ny lovgivning.

[Bilfirmaet] er en stor virksomhed som alene har 25 ansatte i administrationen, der har egen økonomiafdeling med 5 ansatte. Det er økonomiafdelingen, som er sagsøgers daglige kontakt. Sagsøger har for klienter af en sådan størrelse afholdt små kurser, og også gjort dette for de pågældende debitormedarbejdere hos [bilfirmaet], hvor man har gennemgået de regler, der påvirker debitorafdelingen, og de regler, som påvirker samarbejdet med advokatkontoret. Det er taget op jævnlige, hvad reglerne er for rykkere, hvor lang tid der skal gå mellem rykkerne, reglerne for renter, indberetning i RKI og trussel herom, og alle tilsvarende regler. Dette har udmøntet sig i, at [bilfirmaet] har styr på reglerne for, hvorledes man kan rykke, hvornår man kan sende sagen til inkasso samt hvordan indsigelsessager skal behandles, og at der ikke er uhjemlede renter og rykkergebyrer sammen med fordringen.

De konkrete sager modtaget den 3. marts 2010. Der blev sendt noget ud den 17. maj 2010. Sagsøger behandlede personligt sagen. Det var tilfældigt, hvilken advokat, der behandlede sagen. Sagsøger fandt ud af, at der manglede nogle oplysninger i sagen, nemlig lig hvorledes [bilfirmaet] forholdt sig til de indsigelser, der var rejst, og hvilke indsigelser, der var rejst. Man ser på rykkerbegynder og renteberegningen. Man ser på, om der er blevet rykket eller truet om incasso. De har aldrig været ude for, at [bilfirmaet] har beregnet sig uhjelmet rykkergebyrer. Sagsøger har ikke haft de enkelte rykkere fra sagens start, under hensyn til at man altid bør kunne finde ud af det fra [bilfirmaets] side.

Den undersøgelse, som er foregået, er, at sagsøger har spurgt, hvorfor [klager] ikke ville betale. [Klager] ville ikke betale for rustbehandlingen, hvilket sagsøger noterede i krævebrevet. Man lægger sin egen vurdering ned over sagen. Der er ikke oplyst noget om, at der er gjort indsigelse overfor rentefoden. Havde sagsøger vidst dette, ville sagsøger have argumenteret overfor [klager], hvorfor man ikke var enig med ham idet, han anførte vedrørende rentens størrelse.

Sagsøger er bekendt med, at [klager] har drevet virksomhed fra [adresse] i mange år, dels som advokat, dels via sin datter, dels som ejendomsmægler. Han var erhvervskunde hos [bilfirma], da det foregik. Det kan man se af [klagers] brevpapir og på den måde, han henvender sig til [bilfirma].

Det vigtige er, at uanset om der ligger en kontoaftale eller ej med en erhvervsdrivende, er der i automobilbranchen en kutyme for - når kunden er erhvervsdrivende - at man kan beregne en højere rente end procesrenten. Det var sagsøger, der forespurgte Danmarks Automobilhandler Forening i 2008, om kutymen stadig var gældende.

Konkret er det meget vigtigt, såfremt kravet forekommer rimeligt, at man fra starten ikke retter i advokatbrevet i forhold til klientens opkrævning.

Når der er stævnet i sagen, gives sagen videre. Under retssagsbehandlingen er det meget sandsynligt, at der ikke er penge hos debitor. Når debitor måske efterfølgende kan påvise, at han er forbruger, er der ingen grund til at tage slagsmålet om rentens størrelse. Når sagen formentligt kan sluttes som uerholdelig, må man have en dom, således at sagen kan sluttes i forhold til skat. Det er altså af procesøkonomiske grunde, at man nedsætter rentepåstanden som i den om handlede sag. Der ligger ikke nogen erkendelse af, at rentekravet var forkert, at man alene gør krav gældende på procesrente. Man kan justere sine anbringender og påstande i løbet af sagens gang.

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har i det væsentlige procederet i overensstemmelse med følgende anbringender, der fremgår af påstandsdokument af 31. oktober 2013:

"

- at god advokatskik må vurderes ud fra samme principper, der gælder for god inkassoskik, i hvilken sagsøger ikke har handlet i strid med,
- at sagsøger ikke har tilsidesat god advokatskik, idet kreditor har fremsendt 3 rykkerskrivelser med mindst 10 dages mellemrum.

kreditor har oplyst debitor, at sagen ville blive sendt til inkasso og at der var gået mindst 10 dage inden sagen herefter blev sendt til inkasso,

sagsøger havde påset, at opkrævning af rente på 1,8 % pr. md. var i overensstemmelse med Rentelovens regler, idet debitor ifølge kreditors oplysninger var erhvervsdrivende,
- at Advokatnævnet eller de danske domstole aldrig tidligere har anset det i strid med god advokatskik at en inkassoadvokat ikke havde påset om kreditor havde sendt rykker- og inkassobrev,
- at det ikke i den juridiske litteratur er anset som et krav, at en inkassoadvokat påser, at kreditor faktisk har sendt rykker- og inkassoskrivelser. Det fremgår derimod bl.a. af Advokatsamfundet ..., at advokatens pligt til at undersøge kravet afhænger af en konkret vurdering, herunder bl.a. advokatens kendskab og erfaring med klienten samt debitorens forhold. I nærværende sag har sagsøger været fast inkassoadvokat for kreditor igennem en lang årrække med stort antal løbende sager. Sagsøger og kreditor har en fast aftale om, at der i alle sager, som sendes til inkasso forinden er sendt minimum 3 rykkere med mindst 10 dages mellemrum samt inkassovarsel iht. gældende lovgivning, hvilket også er overholdt i

nærværende sag,

- at sagsøger har taget stilling til rentekravet, idet kreditor oplyste, at debitor var erhvervsdrivende. Debitor har helt åbenlyst ageret som erhvervsdrivende, idet debitors henvendelse til kreditor (bilag A,...) er afsendt på vegne af debitors virksomhed, Cand.jur., stats.aut.ejendomsmægler [klager], [adresse] ligesom fakturaer er sendt til samme firmaadresse,
- at eventuel uenighed omkring et krav, herunder renter må afgøres ved domstolene, hvorfor sagsøger har været berettiget til at opgøre kravet, som denne mente det skulle afgøres, ofte vil en erhvervsdrivende påstå lavest mulig rente for simpelthen at betale mindst muligt,
- at den af Advokatnævnet idømte bøde er uproportional i forhold til den udøvede adfærd, idet [klager] på intet tidspunkt har bestridt eller gjort indsigelse mod de opkrævede rykkergebyr og renteopkrævningen blev først bestridt efter sagen blev indbragt for retten, samt
- at det er en formildende omstændighed, at [klager] er tidligere advokat (debitors forhold)."

Sagsøgte har i det væsentlige procederet i overensstemmelse med følgende anbringender, der fremgår af påstandsdokument af 22. oktober 2013:

"

Sagsøger har med sin replik fremlagt bilag 6 og derved dokumenteret, at der er sendt tre rykkere med mindst 10 dages mellemrum, hvorfor sagsøgte's argumentation og anbringender i relation til rykkergebyr og inkassoomkostninger indskrænkes i overensstemmelse med det i den indbragte kendelse anførte.

Ved først under retssagen og først i replikken at fremlægge den angivne dokumentation har sagsøger dokumenteret ikke at have påset, at der var udsendt tre rykkere, der gav grundlag for at opkræve rykkergebyr, jf. rentelovens § 9 b, stk. 2 og 3, og bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling § 2, stk. 1. Det gøres gældende, at den manglende selvstændige kontrol af rykkerproceduren er en tilsidesættelse af god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126.

Det er også ved forløbet dokumenteret, at sagsøger ikke har påset, at betingelserne for de opkrævede inkassoomkostninger var opfyldt, jf. rentelovens § 9 a, stk. 1 og bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling § 3. Det gøres gældende, at den manglende selvstændige kontrol af grundlaget for opkrævning af inkassoomkostninger er en tilsidesættelse af god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126.

Der henvises samlet til den indbragte kendelse, hvoraf fremgår, at de nu som bilag 6 fremlagte skrivelser ikke var fremlagt for Advokatnævnet.

Det noteres, at den som bilag 9 fremlagte samarbejdsaftale er indgået efter tidspunktet for den fundne tilsidesættelse.

Renter:

Det følger af rentelovens § 7, stk. 1, at rentesatsen i rentelovens § 5, stk. 1 ikke kan fraviges til skade for forbrugeren.

Debitor [klager] var forbruger. Den opkrævede rentesats på 1,8 % pr. måned er derfor ikke i overensstemmelse med rentelovens § 5, stk. 1, jf. § 7, stk. 1.

Det er [bilfirmaet], der har bevisbyrden for, at [klager] ikke var forbruger, jf. § 7, stk. 1, sidste pkt.

En advokat skal påse, at fordringen og inddrivelsen heraf opfylder gældende lovgivning, fx med hensyn til renteberegning. [Indklagede] skulle derfor have påset om [klager] var forbruger, og om den opkrævede rentesats på den baggrund var i overensstemmelse med renteloven. Det fremgår af bilag F, at sådan undersøgelse ikke er foretaget.

[Indklagede] anfører i sin stævning, at [klager] var erhvervsdrivende på tidspunktet for rentens fastsættelse. Dette bestrides. Det er ubestridt, at klageren i sagen har været advokat, men det ophørte retligt før 2004 og faktisk i 2004.

At klager i sine indsigelsesbreve kan angive sig som mulig erhvervsdrivende gør ham ikke i relation til indlevering af en bil til reparation til erhvervsdrivende. Der er tale om et almindeligt forbrugerforhold. At klageren angiver sin uddannelse som "cand. jur." gør ikke retsforholdet mellem bilejer og reparatør til et erhvervsforhold, og det samme gælder anvendelse af en postboks.

Der henvises til U.1999.285V ...

Det er imidlertid heller ikke lovligt at opkræve en højere rentesats end nævnt i rentelovens § 5, stk. 1, af en erhvervsdrivende, medmindre der er indgået en udtrykkelig aftale herom eller foreligger en af begge parter kendt kutyme.

Det af sagsøger fremlagte vedrørende en mulig adfærd fra automobilbranchen etablerer ikke en kutyme, der kan påberåbes overfor en kontrahent, der ikke er bekendt med automobilbranchens handlemåde. Det angives i øvrigt, at der ikke foreligger en kutyme. Der er alene fremlagt et svar fra 7. juni 1980 og en forside med yderligere spørgsmål – men intet svar.

[Indklagede] har ikke fremlagt bevis for, at der var indgået en aftale mellem [bilfirmaet] og [klager] om en rentesats på 1,8 % pr. måned. [Indklagede] anfører i den sammenhæng, at kontoaftalen er bortkommen. Som nævnt påhviler det advokaten at påse om renteberegningen er sket korrekt. Hvis kontoaftalen er bortkommen og advokaten derfor ikke har mulighed for at undersøge om rentesatsen er opkrævet på lovligt grundlag, må advokaten afstå fra at opkræve en forhøjet rentesats. Se også i den sammenhæng Retten i Helsingørs afgørelse i sag BS 18-30/2013.....

Det er i strid med god advokatskik, at opkræve renter i strid med renteloven. jf. De Advokatetiske Regler, kommenteret af Lars Økjær Jørgensen og Martin Lavesen, 1. udgave, 2011, side 200

På den baggrund gøres det samlet gældende, at [indklagede] handlede i strid med Retsplejelovens § 126 ved at opkræve en rente på 1,8 % pr. måned af [klager] i forbindelse med den omhandlede sag.

At den af Advokatnævnet fastsatte tillæggsbøde er i overensstemmelse med Advokatnævnets praksis og passende fastsat.

Den i kendelsen (bilag 1) omtalte kendelse af 16. februar 2012, der var blevet ændret og nedsat ved Retten i Lyngbys dom af 12. oktober 2012, er blevet stadfæstet af Østre Landsret ved dom af 12. september 2013."

Retten's begrundelse og afgørelse

Ved sagens afgørelse lægges til grund, at sagsøgers klient [bilfirma] havde sendt 3 rykkerskrivelser ud til debitor, da sagen blev sendt til sagsøger med henblik på inddrivelse, men at sagsøger under behandlingen af inkassosagen ikke undersøgte, om dette var tilfældet, og stoled på sin generelle aftale med [bilfirmaet] om, at dette firma forud for oversendelse af inkassosager til inddrivelse via advokat selv påså, at rykkerproceduren var fulgt, således at kreditor i henhold til rentelovens § 9 b, stk. 2 og 3. og bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling § 2, stk. 1, var berettiget til at opkræve rykkergebyr, ligesom sagsøger ej heller forud for afsendelsen den 17. maj 2010 af skrivelse dateret den 3. marts 2010 påså, at der var sendt en rykkerskrivelse til debitor [klager], hvoraf det fremgik, at manglende betaling inden en frist på mindst 10 dage fra afsendelsen af rykkerskrivelsen ville kunne medføre, at der blev pålagt yderligere inddrivelsesomkostninger, således at betingelserne for at opkræve inkassoomkostninger var opfyldt, jf. rentelovens § 9 a, stk. 1, og bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling § 3. Det lægges videre til grund, at det først under nærværende retssag blev dokumenteret, at rykkerskrivelserne var afsendt.

Retten finder, at sagsøger herved har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126.

Endelig finder retten, at sagsøger ved at opkræve en højere rente, in casu 1,8 % pr. måned, uden at undersøge, om der var belæg herfor, har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126.

Da den idømte tillæggsbøde findes passende, stadfæstes Advokatnævnets kendelse.

Thi kendes for ret:

Advokatnævnets kendelse af 17. april 2013 stadfæstes.

Sagsøger [indklagede] ska l inden 14 dage i sagsomkostninger til sagsøgte Advokatnævnet betale 12.500 kr.

Hanne Ekstrand
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Lyngby, den 19. december 2013.

Christina Ritto Friis, Kontorfuldmægtig

København, den 17. april 2013

Sagsnr. 2011 - 10300/HCH/JML
2. advokatreds

K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har [klager] klaget over [indklagede], [bynavn].

Sagens tema:

[Klager] har klaget over, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik i forbindelse med behandling af en inkassosag.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 3. marts 2011.

Sagsfremstilling:

Baggrunden for sagen er en tvist mellem [klager] og et bilfirma vedrørende betaling for reparation af [klagers] bil, idet [klager] mente at have et modkrav mod bilfirmaet.

Det fremgår, at bilfirmaet i brev af 27. juli 2009 med henvisning til et møde den 22. juli 2009 tilbød at slette to fakturaer, således at kravet mod [klager] blev reduceret med i alt 9.916,55 kr. inkl. moms. Tilbuddet forudsatte, at [klager] inden 14 dage betalte det resterende beløb på 22.635,46 kr.

Den 23. november 2009 fremsendte bilfirmaet rykker 1 med et krav på 32.840,75 kr., der skulle betales inden 5 dage.

I e-mail af 25. november 2009 gjorde [klager] indsigelser mod kravet. Han henviste i den forbindelse til, at det på mødet den 22. juli 2009 var blevet aftalt, at bilfirmaet skulle kreditere de

to fakturaer, og at det ikke var aftalt, at krediteringen skulle være afhængig af, at det resterende beløb blev betalt.

I brev af 30. november 2009 til [klager] fastholdt bilfirmaet kravet og oplyste, at man imødeså indbetaling af det skyldige beløb, idet man ellers ville overdrage sagen til inkasso.

I rykker 2 af 21. december 2009 opkrævede bilfirmaet 33.136,80 kr.

Bilfirmaet overdrog herefter sagen til [indklagede] med henblik på inkasso. [Indklagede] skrev den 17. maj 2010 til [klager] vedrørende sagen og opkrævede 47.482,84 kr. Det fremgik, at der var tale om fordringer på henholdsvis 24.724,76 kr., 7.347,70 kr., 285 kr. og 194,38 kr., i alt 32.551,84 kr. Hertil var tillagt renter på i alt 12.581 kr., rykkergebyr på 300 kr., inkassogebyr på 100 kr. og inkassoomkostninger på 1.950 kr.

Brevet, der blev sendt den 17. maj 2010, var dateret den 3. marts 2010. [Indklagede] har beklaget den fejlagtige datering, og han har forklaret, at fejlen skyldtes, at han havde fået overdraget sagen den 3. marts 2010, og at datoen ikke efterfølgende var blevet ændret.

Af brevet fremgik bl.a. følgende:

”Det oplyses, at De har indsigelser mod kravet, idet det er Deres opfattelse, at min klient skal udbedre nogle rustskader uden beregning. Jeg henviser i det hele til min klients skrivelse af 27. juli 2009, vedlagt, hvor kravet afvises. Det er umiddelbart min opfattelse at sagen ikke løser sig uden rettens mellemkost, hvorfor jeg i nærmeste fremtid vil tage initiativ til at udarbejde stævning i sagen. Jeg er bekendt med, at De er/har været advokat, hvorfor De naturligvis er bekendt med fordele og ulemper herved.

Skulle De alligevel ønske at betale uden retssag, bedes indbetaling stor 47.482,84 kr. foretaget hertil senest 10 dage fra i dag.”

Brevet var vedlagt kopi af brevet af 27. juli 2009 fra bilfirmaet til [klager].

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[Klager] har påstået, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at opkræve renter i strid med renteloven og ved at have behandlet sagen i strid med inkassoreglerne. [Klager] har i relation til beregningen af renter gjort gældende, at han handlede som forbruger, og at han ikke havde indgået aftale med bilfirmaet om en rentesats på 1,8 % pr. påbegyndt måned.

[Klager] har endvidere anført, at [indklagede] bevidst har antedateret brevet sendt den 17. maj 2010.

Indklagede:

[Indklagede] har påstået frifindelse og har til støtte herfor anført, at sagen er behandlet i overensstemmelse med god advokatskik.

[Indklagede] har anført, at der i 15 år har været et fast samarbejdsforhold mellem ham og bilfirmaet, hvor det bl.a. har været aftalt, at der forud for en inkassosag altid er sendt tre rykkerskrivelser og at sidste rykkerskrivelse altid er sendt mindst 10 dage før overdragelse af sagen til inkasso, ligesom der i sidste rykkerskrivelse er varslet om inkasso.

[Indklagede] har desuden anført, at det har været en fast aftale mellem ham og bilfirmaet, at rentesatsen på 1,8 % kun gælder for erhvervskunder og for kunder, der i forbindelse med en kontobegæring har aftalt denne rentesats med bilfirmaet. I den konkrete sag har bilfirmaet ikke kunnet finde kontobegæringen fra [klager], men [indklagede] har anført, at det er hans opfattelse, at [klager] havde optrådt som erhvervsdrivende.

[Indklagede] har i brevet af 16. marts 2011 desuden anført, at der er fremsendt utallige rykkerskrivelser fra bilfirmaet til [klager], og at rykkergebyret på 300 kr. vedrørende 3 rykkere af 100 kr.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

[Klager] har klaget over, at [indklagede] har behandlet sagen i strid med reglerne om inkasso, og at der er opkrævet renter i strid med renteloven.

Advokatnævnet har fulgt den praksis, at en advokat, der er fast inkassoforbindelse for en klient, normalt er beføjet til at gå ud fra, at fordringer, der overgives til inkasso, er ubestridte, medmindre klienten udtrykkeligt har oplyst, at skyldneren har indsigelser mod kravet. Hvis advokaten har indrettet samarbejdet med sin klient fornuftigt, kræves det således ikke, at advokaten i hvert enkelt tilfælde foretager en konkret undersøgelse af spørgsmålet om indsigelser.

Denne sag vedrører ikke spørgsmålet om undersøgelsespligt i relation til indsigelser, idet det er ubestridt, at [klager] havde gjort indsigelser, hvilket [indklagede] også forholdt sig til i brevet afsendt den 17. maj 2010.

Advokatnævnet finder, at den lempede undersøgelsespligt for advokater, der er fast inkassoforbindelse for en klient, ikke kan udstrækkes til generelt at gælde ved faste aftaler mellem en kreditor og en inkassoadvokat, således at det kan aftales, at advokaten i videre omgang kan forlade sig på, at kreditor har ageret på en bestemt måde i relation til rykkerprocedure mv. og dermed har opfyldt specifikke krav i forhold til inkassolovgivningen.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] ikke har godtgjort, at han forud for, at [klager] blev pålagt tre rykkergebyrer af 100 kr., havde påset, at der var udstedt tre rykkere, og at der i relation til disse rykkere var grundlag for at opkræve rykkergebyrer, jf. rentelovens § 9 b, stk. 2 og 3, og bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling § 2, stk. 1. Det oplyste om samarbejdsaftalen kan ikke ændre herpå.

Advokatnævnet finder endvidere, at [indklagede] ikke har godtgjort, at han forud for opkrævningen af inkassoomkostninger på 1.950 kr. havde påset, at betingelserne for at pålægge inkassoomkostninger var opfyldt, herunder at der var sendt en rykkerskrivelse til [klager], hvoraf

det fremgik, at manglende betaling inden en frist på mindst 10 dage fra afsendelsen af rykkerskrivelsen ville kunne medføre, at der blev pålagt yderligere inddrivelsesomkostninger, jf. rentelovens § 9 a, stk. 1, og bekendtgørelse nr. 601 af 12. juli 2002 om udenretlige inddrivelsesomkostninger i anledning af forsinket betaling § 3. Det bemærkes i den forbindelse, at en sådan skrivelse ikke er forelagt Advokatnævnet i forbindelse med klagesagen.

For så vidt angår opkrævning af renter har Advokatnævnet forstået [indklagedes] oplysninger om aftalen med bilfirmaet sådan, at rentesatsen på 1,8 % gælder, hvis det er aftalt med kunden, og at der med alle erhvervskunder er indgået en sådan aftale.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] ved uden videre at have ageret efter denne aftale mellem ham og kreditor og pålagt renter på 1,8 % månedligt har handlet i strid med god advokatskik. Der lægges i den forbindelse vægt på, at det ikke fra bilfirmaets side er godtgjort, at [klager] havde indgået aftale med bilfirmaet om at fravige rentelovens § 5, stk. 1.

Ved således at have opkrævet rykkergebyr og inkassoomkostninger uden at have påset, at betingelserne herfor var opfyldt, og ved at have opkrævet renter på 1,8 % månedligt uden at have påset, at der forelå dokumentation for en aftale mellem debitor og kreditor om denne rentesats, finder Advokatnævnet, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

[Indklagede] er tidligere ved Advokatnævnets kendelse af 16. februar 2012 pålagt en tillægsbøde på 10.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik. Ved Retten i Lyngbys dom af 12. oktober 2012 blev bøden nedsat til 5.000 kr.

[Indklagede] er desuden ved Advokatnævnets kendelse af 18. december 2012 pålagt en tillægsbøde på 10.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik.

Da forholdet i nærværende sag er begået forud for ovennævnte afgørelser, og da en samtidig påkendelse skønnes at ville have medført en forhøjelse af sanktionen, udmåles en tillægssanktion, jf. princippet i straffelovens § 89. Advokatnævnet pålægger derfor i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en tillægsbøde på 10.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en tillæggsbøde på 10.000 kr.

På nævnets vegne

Elisabeth Mejnertz